

Arrest

nr. 54 679 van 20 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger, geboren op X te X, verklaart nooit politiek actief te zijn geweest. U bent nooit tot een gevangenisstraf veroordeeld. U verklaart problemen te hebben gekend in uw herkomstland omwille van het lidmaatschap van uw broer (S.M.) van de partij van Levon Ter-Petrosian. U bent twee keer opgepakt in Armenië. De eerste keer was midden maart 2008. Op een ochtend vielen enkele mannen binnen, van wie later bleek dat het politieagenten waren. U werd uit uw slaap opgeschrikt. U ging kijken wat er aan de hand was. U zag dat de mannen uw broer wilden meesleuren. U werd woedend en sloeg één van de aanvallers met een stoel. Van de verwarring maakte uw broer gebruik om te voet te vluchten. U werd meegenomen en werd opgesloten in een donkere kamer tot

ergens in januari 2009. U verklaart dat u regelmatig werd mishandeld en geslagen. Uiteindelijk kwam u vrij omdat u beloofde dat u zou meewerken bij de opsporing van uw broer, zodat hij kon opgepakt worden. U had verwondingen en werd thuis door een arts verzorgd. In juli 2009 werd u een tweede keer meegenomen door de politie. Opnieuw werd u vastgehouden. U werd zwaar geslagen. Bij één van de mishandelingen verloor u het bewustzijn en werd u overgebracht naar het ziekenhuis. Uw schoonbroer hielp u hieruit te ontsnappen. Hij organiseerde uw vlucht uit Armenië. U verliet uw herkomstland via Georgië en Turkije begin september 2009. Op 11 september 2009 kwam u in België aan en dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

U huwde met uw huidige partner, (M.A.) (O.V. 6.487.333), tussen de 2 arrestaties waarvan u melding maakt in uw verklaringen. Uw partner verklaart haar asielmotieven aan de uwe te verbinden en geen andere en/of persoonlijke problemen gekend te hebben in Armenië.

U bent niet in het bezit van uw Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten naar aanleiding van 2 arrestaties door de politie, die uw broer wilde oppakken. U en uw broer werden nooit officieel van iets beschuldigd. U vermoedt dat men jullie viseert omwille van de gebeurtenissen in Yerevan op 1 maart 2008, hoewel u hiermee niets te maken heeft.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot uw detentie na uw eerste arrestatie. Zo verklaart u eerst dat u alleen maar geslagen werd en stelt u uitdrukkelijk dat u niet ondervraagd werd (CGVS, gehoorverslag dd.23.06.2010, p.8 en gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.8, 9). Later verklaart u dan weer (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.10, 11) dat u vragen werden gesteld over uw eventuele deelname aan protestmeetings en of u lid was van de partij van Levon Ter-Petrosyan. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring als zou u niet ondervraagd zijn, repliceert u door te stellen dat u zich sommige dingen niet kunt herinneren omdat er zoveel met u gebeurd is (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.10). Dat u een dergelijk belangwekkend feit, dat bovendien een mogelijke indicatie kon vormen dat u van bepaalde politieke activiteiten verdacht werd, in eerste instantie niet zou herinneren is niet aannemelijk te noemen. Bovendien hebt u nagelaten om een medisch attest voor te leggen waaruit zou blijken dat u (ernstige) geheugenproblemen hebt. Deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielrelaas – met name eventuele ondervragingen tijdens uw eerste aanhouding – en ondergraaft bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder werd een inconsistentie vastgesteld in uw verklaringen betreffende uw tweede detentie. In eerste instantie verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd. 23.06.2010, p.10) niet te weten waar u toen werd vastgehouden. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.15) dan weer dat u werd vastgehouden op dezelfde plaats als tijdens uw eerste detentie, zijnde in de buurt van Echmiatsin op ongeveer een uur rijden van uw huis (CGVS, gehoorverslag dd. 23.06.2010, p.8). Ook deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielrelaas en ondergraaft bijgevolg verder de geloofwaardigheid ervan.

Voorts verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.10) dat u van uw schoonbroer vernam dat hij naar de politie was gegaan, waar hem beloofd werd dat u zou worden vrijgelaten. U weet echter niet hoe vaak hij naar de politie is gegaan noch of hij heeft gevraagd waarom u vastzat. U verklaart daarnaast (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.10) dat u uw schoonbroer niets heeft gevraagd. Welnu, van iemand die door de autoriteiten, in casu de politie, wordt gevisieerd, mag verwacht worden dat hij tracht informatie te verzamelen over dermate ernstige vervolgingsfeiten, al dan niet met het oog op het inschatten van zijn toekomstige vrees voor vervolging. Dat u nagelaten zou hebben dit te doen is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen als zou uw schoonbroer naar de politie gestapt zijn om uw vrijlating te bekomen bezwaarlijk te rijmen zijn met uw eerdere verklaringen. Voordien had u immers verklaard dat uw ouders niets konden doen om te weten waar u verbleef. Gevraagd of uw ouders geen navraag bij de politie konden doen, antwoordde u met de vraag wat zij bij de politie moesten gaan zoeken (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.10). Een dergelijke inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast verklaart u dat uw ouders een advocaat hebben geraadpleegd. U stelt (CGVS, gehoorverslag dd. 23.06.2010, p.10) dat deze advocaat uw zaak niet wilde verdedigen, maar blijkt echter niet te weten waarom. Ook hier moet worden vastgesteld dat u hebt nagelaten bijkomende informatie te verzamelen, aangezien u verklaart (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.19) dat u er niet naar gevraagd hebt. Dat u van dergelijke belangwekkende informatie als de reden van de weigering van deze advocaat niet op de hoogte bent, en bovendien geen pogingen zou hebben ondernomen om hieromtrent meer informatie te bekomen, is geenszins geloofwaardig te noemen indien u werkelijk een ernstige vrees voor vervolging zou koesteren. Van een persoon die vervolging vreest

door de autoriteiten van zijn land van herkomst mag immers verwacht worden dat hij minstens een poging onderneemt om informatie te bekomen over de moeilijkheden die hij of zijn verwanten kennen bij het zoeken naar bescherming. Deze kan immers een belangrijke aanwijzing vormen over de aard en de ernst van de vervolging. Uw verklaring (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.19) voor dergelijke nalatigheid, als zou u niet nieuwsgierig van aard zijn, is geenszins afdoende.

Uw geloofwaardigheid, die reeds ernstig ondermijnd is op basis van de hiervoor opgesomde redenen, wordt verder aangetast door een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote en dit met betrekking tot uw vrijlating na uw tweede detentie. U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.17) dat u als eerste bij uw schoonbroer in Charentsavan bent aangekomen, nadat u het ziekenhuis had verlaten. Maar uw echtgenote verklaart (CGVS, gehoorverslag (A.M.) dd. 27.08.2010, p. 2) dat zij – en dus niet u – als eerste in Charentsavan was. Welnu, van een ingrijpende gebeurtenis als een gezinshereniging na een ziekenhuisopname mag verwacht worden dat huwelijkspartners gelijklopende verklaringen afleggen. Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen op dit punt manifest tegenstrijdig zijn met de deze van uw echtgenote en dat deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas. Immers, uw ziekenhuisopname was een direct gevolg van de mishandelingen door de politieagenten die u onderging tijdens uw tweede detentie. Uw geloofwaardigheid wordt door deze vaststelling verder aangetast.

Verder verklaart u dat u telkens werd behandeld na uw arrestaties, de eerste keer door een arts bij u thuis (CGVS, gehoorverslag dd. 23.06.2010, p.9), de tweede keer in het ziekenhuis van Echmiatsin waar u in bewusteloze toestand naartoe was gebracht door de politie, volgens u een gevolg van de slagen die u had gekregen (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.11; gehoorverslag dd.23.06.2010, p.10). Welnu, u legt van deze medische behandelingen in uw herkomstland geen enkel materieel bewijs voor, hoewel u thuis over medische attesten inzake uw ziekenhuisopname zou beschikken (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.11). Weliswaar legt u in België afgeleverde medische getuigschriften voor, maar deze tonen geenszins een verband aan tussen uw medische problemen en de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Daarnaast dient, wat betreft de voor u gebruikte reisdocumenten tijdens uw vlucht vanuit uw herkomstland, opgemerkt worden dat u verklaart (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.3) niet te weten met welk paspoort u vanuit Turkije naar België bent gekomen. Ook uw echtgenote bleek niet op de hoogte te zijn van de voor haar gebruikte reisdocumenten. (CGVS, gehoorverslag (A.M.) dd. 23.06.2010, p. 3) Voorts verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd. 27.08.2010, p.3) dat er onderweg op 5 of 6 plaatsen controles waren. Welnu, het is ongeloofwaardig dat u niet kunt zeggen met welk paspoort u reisde, noch dat de passeur met u geen afspraken zou maken over wat u moest doen of zeggen ingeval een paspoortcontrole (idem, p.3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Passeurs nemen immers met het illegaal transporteren van mensen naar de EU aanzienlijke risico's. Bij betrapping aan een grensovergang riskeren zij aanzienlijke (cel)straffen. Van de mensen die zij de grens overbrengen, mag dan ook verwacht worden dat zij beschikken over een minimum aan informatie inzake de voor hen gebruikte reisdocumenten.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw echtgenote jullie Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

In ondergeschikte orde dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikten waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel - met name iemand die vermoedt dat de autoriteiten hem omwille van de gebeurtenissen van 1 maart 2008 viseren, hoewel hij er niet bij betrokken was - blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte en de geboorteakte van uw partner bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist. De voorgelegde huwelijksakte bewijst de band tussen uw partner en uzelf, hetgeen evenmin betwist wordt. De voorgelegde medische attesten bewijzen enkel dat u in België werd opgenomen naar aanleiding van een epileptische aanval; deze attesten bewijzen niet dat u in uw herkomstland mishandeld werd, hetgeen u nochtans verklaart. Wat betreft uw voorgelegd rijbewijs ten slotte, dient te worden opgemerkt dat het werd afgeleverd op 15 augustus 2009. Het is opmerkelijk dat dit document werd afgeleverd door een officiële instantie, nadat u reeds 2 keer met de politie in aanraking zou gekomen zijn. De vaststelling dat u zich, na uw problemen met de autoriteiten, in casu de politie, nog hebt kunnen verzekeren van het verkrijgen van een officieel document, ondergraft uw stelling dat u dusdanig geïsoleerd werd door de autoriteiten. Derhalve slaagt u er niet in om, aan de hand van de voorgelegde documenten, eerdere vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger, geboren op 8 maart 1985 te Griboyedov, verklaart nooit politiek actief te zijn geweest. U verklaart nooit gearresteerd te zijn, evenmin werd u ooit tot een gevangenisstraf veroordeeld. U leerde uw partner, (V.M.) (O.V. 6.487.333), kennen voor hij de tweede keer werd meegenomen door de politie. Bij die tweede vasthouding werd uw partner mishandeld door de politie en naar aanleiding van die mishandeling werd hij opgenomen in het ziekenhuis. Nadat hij werd ontslagen uit het ziekenhuis, besliste uw partner Armenië te ontvluchten, samen met u. Samen met uw partner verliet u uw herkomstland begin september 2009. Op 11 september 2009 kwam u in België aan. Op dezelfde dag vroeg u asiel aan. U verklaart omwille van de problemen van uw partner naar België te zijn gevlucht. U verklaart geen andere problemen te hebben gekend, die de aanleiding waren om uw herkomstland te verlaten.

U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

U verklaart tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal dat u uw asielmotieven verbindt aan deze van uw partner, (V.M.)(O.V.6.487.333). U verklaart daarnaast dat u geen andere problemen hebt gekend in uw herkomstland (CGVS, gehoorverslag dd.23.06.2010, p.3). Aangezien u verwijst naar het relaas van uw partner en aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner is genomen, alsook voor een bespreking van de door u neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar voornoemde beslissing. Deze beslissing is deels gebaseerd op tegenstrijdige verklaringen van u en uw partner.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in wat zich voordoet als een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste

appreciatiefout. Voorts voeren zij ook een schending aan van artikel 1, A, §2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.1.2. Verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er in hunnen hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat hun vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partijen moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hun aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Verzoekende partijen baseren hun voorgehouden vrees voor vervolging op het feit dat eerste verzoekende partij en diens broer er valselijk van zouden worden beschuldigd betrokken te zijn geweest bij de protestmanifestaties in maart 2008 naar aanleiding van de presidentsverkiezingen kort daarvoor.

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met een dergelijk profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 23 juni 2010: "*Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*", stuk 15 van het administratief dossier) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. sympathisant van de oppositie zonder leidinggevende functie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

Verzoeker weerlegt voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft, niet. Hij brengt geen enkele indicatie bij waaruit zou blijken dat deze informatie niet correct zou zijn, noch dat hij gezocht wordt in zijn land van herkomst.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoekende partijen geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2.1. In wat zich voordoet als een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en voeren zij opnieuw een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste beoordelingsfout.

2.2.2. Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt de bewijslast eveneens bij verzoekende partijen. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië tonen zij niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partijen kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER